FRAȚII GRIMM

Căsuța din pădure

http://cartilecopilarieimele.wordpress.com

FRAȚII GRIMM

Căsuța din pădure

EDITURA KARL NITZCHE, NIEDERWIESA
EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREŞTI
1983

Un tăietor de lemne sărman trăia împreună cu nevasta şi cele trei fiice ale sale într-o colibă, la marginea unei păduri singuratice. Într-o dimineaţă, cînd tocmai se pregătea să plece la muncă, îi spuse nevestei:

– Trimite-mi la amiază merindele în pădure cu fiica noastră cea mare, căci altfel nu termin treaba. Şi, ca să nu se rătăcească, adăugă el, am să iau cu mine o pungă de mei şi am să presar boabe pe drum.

Cînd soarele era sus, deasupra pădurii, fata porni la drum cu o oală plină de supă. Dar vrăbiile, ciocîrliile, piţigoii, mierlele şi scatiii ciuguliseră de mult meiul, încît fata nu mai găsi drumul.

Astfel că merse tot înainte, la voia întîmplării, pînă ce soarele asfinţi şi se lăsă noaptea. Copacii foşneau prin întunéric, bufniţele ţipau şi fetei începu să i se facă frică. Atunci zări în depărtare o luminiţă ce licărea printre copaci. „Acolo trebuie să fie oameni care au să mă găzduiască peste noapte", se gîndi ea, şi se îndreptă spre acea luminiţă. Nu peste multă vreme ajunse la o căsuţă cu ferestrele luminate. Bătu la uşă şi un glas răguşit îi strigă dinăuntru: „Intră". Fata pătrunse în tinda întunecată şi bătu încă o dată la uşa camerei. „Intră, intră!" strigă vocea şi, cînd deschise uşa, văzu un bătrîn cărunt care şedea la masă, cu capul sprijinit în mîini, iar barba albă îi atîrna peste marginea mesei, pînă aproape de pămînt. La gura sobei stăteau culcate trei animale: un cocoşel, o găinuşă şi o vacă bălţată. Fata îi povesti bătrînului păţania ei şi îl rugă s-o găzduiască peste noapte. Bătrînul zise:

– Cocoşelule moţat,
Găinuşă gulerată
Şi tu, văcuţă bălţată,
Spuneţi: s-o primim pe fată?

– Cdam! răspunseră animalele, ceea ce trebuie că însemna „aşa să fie", căci bătrînul continuă:

– Avem de toate aici, mergi la bucătărie şi găteşte-ne ceva de cină.

Fata găsi de toate din belşug în bucătărie, drept care găti o mîncare bună, dar nu se gîndi şi la animale.

Duse castronul plin pe masă, se aşează şi ea lîngă bătrîn, mîncă şi-şi potoli foamea. Cînd fu sătulă, zise:
– Acum sînt obosită, unde-i un pat să pot dormi?
Îi răspunseră animalele:

– Cu el ai mîncat,
Cu el ai băut,
N-ai vrut să ştii şi de noi trei,
Acum te culcă unde vrei.

Atunci bătrînul spuse:
– Urcă scara şi ai să găseşti o cămăruţă cu două paturi. Scutură-le şi aşterne-le cu cearşafuri albe, că vin şi eu îndată să mă culc.
Fata urcă şi, după ce aşternu paturile, se culcă într-unul din ele, fără să-l mai aştepte pe bătrîn.
După un timp veni şi moşneagul, o lumină pe fată cu un opaiţ şi clătină din cap. Cînd o văzu că doarme tun, deschise un chepeng şi o coborî uşor în pivniţă.
Tăietorul de lemne ajunse acasă seara tîrziu şi-şi mustră soţia că îl lăsase să flămînzească toată ziua.
– N-am nici o vină, răspunse aceasta, fata a plecat de acasă cu merindele, dar se vede că s-a rătăcit. Lasă, că se-ntoarce ea mîine.
Tatăl se trezi înainte de ivirea zorilor şi, plecînd în pădure, porunci ca, de această dată, fiica mijlocie să-i aducă mîncarea.
– Am să iau o pungă de linte, spuse el, boabele sînt mai mari ca meiul, fata o să le vadă mai bine şi n-o să mai greşească drumul.

La vremea prînzului fata porni cu merindele, dar lintea nicăieri; o ciuguliseră, la fel ca înainte cu o zi, păsările, nelăsînd nici un bob. Fata rătăci prin pădure pînă se înnoptă, apoi ajunse şi ea la casa bătrînului, unde fu poftită înăuntru şi ceru hrană şi adăpost peste noapte.

Moşneagul cu barbă albă întrebă din nou animalele:

– Cocoşelule moţat,
Găinuşă gulerată
Şi tu, văcuţă bălţată,
Spuneţi: s-o primim pe fată?

Acestea răspunseră iarăşi: „Cdam" şi totul se petrecu la fel ca în seara dinainte. Fata pregăti o mîncare bună, mîncă şi bău cu bătrînul, fără măcar să-i pese de animale. Iar, cînd întrebă unde putea dormi, ele îi răspunseră:

– Cu el ai mîncat,
Cu el ai băut,
N-ai vrut să ştii şi de noi trei,
Acum te culcă unde vrei.

După ce adormi, veni şi bătrînul, o privi clătinînd din cap şi o coborî şi pe ea în pivniţă.

A treia zi tăietorul de lemne îi spuse soţiei sale:

– Trimite-mi azi prînzul cu fiica noastră cea mică, pentru că ea a fost mereu bună şi ascultătoare şi n-o să se abată din drum ca surorile ei cele neastîmpărate.

Dar mama nu voia şi spuse:

– S-o pierd acum şi pe copila mea cea mai dragă?

– Fii fără grijă, răspunse tatăl, fata nu se rătăceşte, că e prea înţeleaptă şi cuminte; iar, pe deasupra, de data aceasta am să iau boabe de mazăre să le presar în urma mea, căci sînt mai mari ca lintea şi au s-o ajute să recunoască drumul.

Dar, cînd fata porni cu coşul pe braţ, mazărea era de mult

în guşa porumbeilor sălbatici, şi ea nu ştiu încotro s-o apuce. Era tare îngrijorată şi nu se gîndea decît cum rabdă de foame bietul ei tată şi cum va plînge amarnic mama ei cea dragă dacă va vedea că nu se întoarce. În cele din urmă, cînd se lăsă întunericul, zări o luminiţă şi ajunse la casa din pădure.

Ceru cuviincios voie să înnopteze acolo, iar moşul cu barbă albă îşi întrebă din nou animalele:

– Cocoşelule moţat,
Găinuşă gulerată
Şi tu, văcuţă bălţată,
Spuneţi: s-o primim pe fată?

„Cdam", răspunseră acestea. Atunci fata se îndreptă către sobă, unde stăteau animalele, şi mîngîie cocoşelul şi găinuşa netezindu-le penele, iar pe văcuţa cea bălţată o scărpină uşor între coarne. Iar, după ce, la îndemnul bătrînului, pregăti o supă gustoasă, puse castronul pe masă zicînd:

– Eu să mă satur, iar bietele animale să nu primească nimic de mîncare? Aici sînt de toate din belşug, întîi o să am grijă de ele.

Se duse deci şi aduse orz, pe care îl presără în faţa cocoşului şi găinuşei, iar vacii îi dădu un braţ de fîn înmiresmat.

– Poftă bună, animale dragi, spuse ea, iar, dacă vă e sete, să vă dau şi apă bună de băut.

Aduse apoi o găleată de apă; cocoşul şi găinuşa săriră pe marginea găleţii, din care băură cufundîndu-şi ciocurile în apă şi ridicînd apoi căpşoarele, aşa cum fac păsările. Iar vaca cea bălţată bău şi ea cu poftă.

După ce hrăni animalele, fata se aşeză la masă lîngă bătrîn şi mîncă ce-i mai lăsase acesta. Nu după multă vreme cocoşul şi găinuşa începură să-şi ascundă căpşoarele între pene, iar vaca să clipească a somn.

Atunci fata întrebă:

–Nu ne culcăm şi noi?
Cocoşelule moţat,
Găinuşă gulerată
Şi tu, văcuţă bălţată,
Spuneţi: adormim pe dată?

Iar animalele răspunseră:

–Cdam. Cu noi ai mîncat,
Cu noi ai băut,
Ne-ai fost de mare ajutor,
Acum îţi spunem somn uşor.

Fata urcă scările, scutură pernele şi puse aşternut curat şi, cînd totul fu gata, veni şi bătrînul, se culcă într-unul din paturi, iar barba îi ajungea pînă la picioare. Fata se culcă în celălalt pat şi adormi.

Dormi ea liniştită pînă către miezul nopţii, cînd în casă se porni un zgomot mare şi o trezi. Începuse să crape şi să pocnească prin colţuri, uşa sări din ţîţîni şi se lovi de perete. Grinzile pîrîiau de parcă ar fi fost smulse din încheieturi şi părea că scara se prăbuşeşte şi ea. Iar în cele din urmă se auzi un trosnet puternic, de parcă s-ar fi năruit tot acoperişul. Dar, pentru că se făcu din nou linişte, iar fata nu păţi nimic, ea rămase mai departe în pat şi adormi la loc.

Cînd se trezi însă de dimineaţă sub mîngîierea razelor de soare, ce-i văzură ochii? Se afla într-o sală mare unde, de jur împrejur, totul era doar strălucire şi fast împărătesc. Pe mătasea verde ce îmbrăca pereţii se înălţau către tavan flori

aurii, iar patul era din fildeş, acoperit cu mătase roşie. Alături, pe un scăunel, se aflau nişte conduri brodaţi cu perle. Fata crezu că visează, dar în încăpere intrară deodată trei slujitori în straie bogate şi o întrebară ce porunceşte.

–Duceţi-vă, spuse fata, mă scol îndată să-i pregătesc bătrînului o supă şi să hrănesc cocoşelul moţat, găinuşa gulerată şi văcuţa bălţată.

Îşi închipuia că bătrînul se sculase mai devreme şi privi spre patul lui, însă acesta nu mai era acolo. Văzu în schimb un tînăr frumos, necunoscut; în timp ce-l privea, el se trezi şi, ridicîndu-se, îi spuse:

–Sînt fiu de rege şi am fost blestemat de o zgripţuroaică să trăiesc în pădure sub înfăţişarea unui moşneag; nu-i era îngăduit nimănui să stea în preajma mea, afară de trei slujitori, prefăcuţi în găinuşă, cocoşel şi vacă bălţată. Vraja nu o putea rupe decît o fată atît de bună la suflet încît să poată îngriji cu tot dragul nu numai oamenii, ci şi animalele, iar aceea ai fost tu. Azi, la miezul nopţii, ne-ai scăpat de sub puterea vrăjii şi vechea casă din pădure este iarăşi acum falnicul palat de altădată.

Iar după aceea fiul de rege dădu slujitorilor poruncă să meargă la părinţii fetei să-i poftească la nunta lor.

– Dar unde sînt surorile mele? întrebă fata.
– Le-am încuiat în pivniţă şi mîine am să le trimit în pădure să slujească la un cărbunar pînă ce s-or îndrepta şi n-or mai lăsa niciodată bietele animale flămînde.

Proiectarea şi realizarea păpuşilor:
Hannelore Wegener
Adaptarea textului: Hannelore Wegener
Selectarea scenelor: Hannelore şi Wolfram Wegener/Klaus Götze
Fotografii: Klaus Götze
Traducere de Ileana Raus
Lector: Ecaterina Sişmanian

Titlul lucrării în original:
Brüder Grimm: Das Waldhaus
© Der Kinderbuchverlag Berlin – 1980
Tipărit în R.D.G.

Lei 21

http://cartilecopilarieimele.wordpress.com